AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2009. június 9.*

A T-152/06. sz. ügyben,

az **NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB** (székhelye: Stockholm [Svédország], képviselik: M. Merola és L. Armati ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: T. Scharf, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a Stockholm városa által a Stockholm Visitors Board AB részére nyújtott, állítólag jogellenes állami támogatásokra vonatkozó panaszról szóló, a Bizottság által az NDSHT-nek küldött 2006. március 24-i és április 28-i levelekben foglalt határozat

* Az eljárás nyelve: angol.

(CP 178/04. sz. ügy – az SVB AB javára nyújtott állítólagos állami támogatás) megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (első tanács),

tagjai: V. Tiili elnök, F. Dehousse és I. Wiszniewska-Białecka (előadó) bírák,

hivatalvezető: C. Kantza tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. július 1-jei tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes, az NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB a svéd jog hatálya alá tartozó társaság, amely Stockholmban az internetes honlapján keresztül utazásszervezői tevékenységet folytat. A felperes olyan átfogó szolgáltatást kínál, amely a szállodai szobafoglalást és a „Stockholm à la carte" nevű turistakártyát foglalja magában; e kártya lehetővé teszi a birtokosa számára, hogy Stockholm városában több szolgáltatáshoz és infrastruktúrához hozzáférjen, így például múzeumokba menjen,

vagy a helyi közlekedést igénybe vegye. A társaságot 2001-ben alapították, a Destination Stockholm AB (DSAB) társaságban részes magángazdasági szereplők kilépése után.

2 A DSAB-t 1980-ban hozták létre, mégpedig Stockholm városának és Stockholm megye tanácsának határozatával. A DSAB olyan társaság volt, amelyet a turizmus ágazatában tevékenykedő egyes magángazdasági szereplők, valamint Stockholm városa alapítottak, a Stockholm Information Services (SIS) önkormányzati tulajdonban lévő alapítvány (a továbbiakban: SIS alapítvány) közreműködésével. A DSAB a SIS alapítvány többségi tulajdonában lévő leányvállalat volt; magát a SIS alapítványt 1978-ban hozták létre annak érdekében, hogy Stockholm városának turisztikai célú reklámozására irányuló tevékenységet folytasson, az ellenőrzéséről és finanszírozásáról pedig Stockholm városa, valamint Stockholm megye közösen gondoskodott. A DSAB 1980 óta szálláslehetőséget biztosított a stockholmi alacsonyabb árfekvésű szállodákban, valamint a turizmushoz kapcsolódó egyéb szolgáltatásokat nyújtott, többek között a „Stockholm card" nevű kártya segítségével.

3 A stockholmi hatóságok 2001-ben, a DSAB társaságban részes magángazdasági szereplők kilépése után a DSAB oly módon történő átszervezése mellett döntöttek, hogy a fennmaradó tevékenységeit összevonják a SIS alapítvány tevékenységeivel. A DSAB 2002. január 1-jén nevet változtatott és Stockholm Visitors Board AB (a továbbiakban: SVB) lett belőle, amely különböző leányvállalatokon keresztül Stockholm városának tulajdonában áll. Az SVB feladata 2002-től az volt, hogy a stockholmi régióról turisztikai információkat szolgáltasson, és reklámozza azt, vagyis olyan tevékenységeket folytasson, amelyek korábban a SIS alapítvány feladatai voltak. A turisztikai információs tevékenységhez kapcsolódóan az SVB kereskedelmi jellegű tevékenységeket is folytat, amelyek többek között szállodai szobafoglalási szolgáltatásokból és a „Stockholm card" értékesítéséből állnak, amely kártya ingyenes hozzáférést biztosít Stockholm városának infrastrukturális létesítményeihez.

4 A felperes 2004. szeptember 23-án olyan információkat bocsátott a Bizottság rendelkezésére, amelyek a Stockholm városa által a 2003., 2004. és 2005. év tekintetében az SVB részére nyújtott éves szubvenciókra vonatkoztak, és azt állította, hogy e szubvenciók a Svéd Királyság által az EK 88. cikk (3) bekezdésének megsértésével nyújtott állami támogatásoknak minősülnek. Az e panaszban és a felperes által ezt követően benyújtott észrevételekben meghatározott támogatások a következőkből álltak: Stockholm városának költségvetéséből az SVB részére nyújtott éves hitelkeret, az SVB adózás előtti veszteségeinek az anyavállalata által történő rendszeres megtérítése, valamint kedvezményes hozzáférés a nyilvános infrastruktúrákhoz, mint például a Stockholm városa által működtetett fizetős parkolóhoz.

5 A felperes a panaszában azt állította, hogy a Stockholm városa által nyújtott összegeket – mivel nem volt biztosított az információs tevékenységek túlzott ellentételezésének elkerülése – az SVB azon kereskedelmi tevékenységek finanszírozására használhatja fel, amelyeket a turisztikai információs tevékenysége mellett, más nemzeti és nemzetközi vállalkozásokkal versenyezve folytat, ezáltal pedig a verseny torzítását idézheti elő. E támogatásokat a Bizottság jóváhagyása hiányában jogellenesnek és a közös piaccal összeegyeztethetetlennek kell tekinteni.

6 A felperes az SVB történetének, szervezetének és tevékenységeinek részletes leírását tartalmazó beadványokkal egészítette ki a panaszát, és azt kérte, hogy a Bizottság az EK-Szerződés [88.] cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 11. cikke alapján rendeljen el ideiglenes intézkedéseket addig, amíg határozatot nem hoz a támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségéről, mindezt annak elkerülése érdekében, hogy a felperes súlyos és helyrehozhatatlan károkat szenvedjen.

7 A Bizottság a panasz vizsgálata során információközlés iránti felhívásokat intézett a svéd hatóságokhoz, továbbá levelezést folytatott és megbeszéléseket tartott e hatóságok képviselőivel, valamint a felperessel. A svéd hatóságok olyan információkat küldtek a Bizottságnak, amelyek többek között annak részletes leírását tartalmazták, hogy a Stockholm városának turisztikai célú reklámozására irányuló tevékenységek a 30-as évek óta hogyan fejlődtek. A svéd hatóságok a következőket is a Bizottság rendelkezésére bocsátották: a Stockholm városa által azon átszervezések végrehajtása érdekében elfogadott aktusok kivonata, amelyeknek e tevékenységek is a tárgyát képezték, továbbá a SIS alapítvány és a DSAB valamennyi tevékenységét érintő pénzügyi információk az 1995-től 2001-ig terjedő időszak vonatkozásában, végül a Stockholm városa által a 2002., 2003. és 2004. év során az SVB részére nyújtott hozzájárulások, valamint a 2005. évre szóló előirányzatok.

8 A Bizottság Versenypolitikai Főigazgatósága „Állami támogatások 1.: Kohézió és verseny” igazgatóságának az ügyért felelős igazgatója (a továbbiakban: a Bizottság

ezen ügyért felelős szervezeti egységének igazgatója) 2006. március 24-én a következő levelet küldte a felperesnek:

„EURÓPAI BIZOTTSÁG

Versenypolitikai Főigazgatóság

Állami támogatások 1.: Kohézió és verseny

[…] igazgató

Tárgy: a CP 178/2004. sz. ügy – az SVB AB javára nyújtott állítólagos állami támogatás

[…]

Hivatkozom a tárgyban megjelölt panaszra vonatkozó 2004. szeptember 23-i, 2004. december 22-i, 2005. január 10-i, 2005. április 19-i és 2006. február 14-i leveleire.

Tájékoztatni szeretném Önt arról, hogy a Versenypolitikai Főigazgatóság illetékes szervezeti egységei a rendelkezésre álló adatok alapján arra a következtetésre jutottak, hogy nem áll fenn elegendő alap, amely igazolhatná a panasza vizsgálatának folytatását. Mint azt Ön is tudja, az érintett tagállamtól számos információt kaptunk, amelyeket e tagállam levélben, valamint a megbeszélések alkalmával bocsátott rendelkezésünkre. Valamennyi tényt és körülményt figyelmesen megvizsgáltunk és elemeztünk. Az Ön ügyfelének panaszát rendkívül komolyan vettük, és az EK 87. cikk (1) bekezdése megsértésének azonosítása érdekében megtettünk mindent, ami lehetséges.

Az általunk végzett elemzésből az derül ki, hogy a »Stockholm Card«-hoz és a szállodai szobafoglalásokhoz kapcsolódó tevékenységeket (a »Stockholm Card« használatával járó parkolóhelyek biztosítása kivételével) piaci feltételek mellett végezték. E tevékenységeket tehát nem az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásból finanszírozták. Az egyes parkolóhelyek ingyenes használatával kapcsolatban meg kell állapítani, hogy az nem érinti a kereskedelmet, és még ha érintené is, e támogatás már jóval azt megelőzően részét képezte a »Stockholm Card« keretében járó szolgáltatásoknak, hogy Svédország 1995-ben az Európai Unióhoz csatlakozott, vagyis létező támogatást képez. Ezenkívül 2006. január 1-je óta e szolgáltatás nem része a »Stockholm Card«-nak.

Ami az egyéb tevékenységeket (turisztikai információszolgáltatás stb.) illeti, úgy tűnik, hogy azok az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokra (ÁGÉSZ) vonatkozó rendelkezések hatálya alá tartoznak. Nem állapítható meg, hogy a gazdasági tevékenységek javát szolgáló kereszttámogatások álltak volna fenn. Abban az esetben, ha az ÁGÉSZ ellentételezése állami támogatásnak minősülne, e támogatást akkor is már jóval az 1995 előtti időkre visszamenően ugyanazon feltételekkel nyújtják, ennek következtében pedig létező támogatást képez.

Összefoglalva: az e panasz tárgyában általunk végzett alapos kutatások azt igazolják, hogy nem jogellenes támogatásról, hanem olyan létező támogatásról van szó, amely mindenképp összeegyeztethető a közös piaccal. Mivel nincs helye az EK 88. cikk [(1) bekezdése] szerinti megfelelő intézkedések meghozatalára irányuló eljárás lefolytatásának, nem áll szándékunkban ebben az ügyben egyéb intézkedést tenni.

Ugyanakkor szeretném felhívni a figyelmét arra, hogy ha az irányításom alá tartozó szervezeti egységekkel ellentétben Önnek továbbra is meggyőződése, hogy jogellenes támogatást nyújtottak, az EK 87. cikk [(1) bekezdésének] közvetlen hatálya van, és olyan jogokat biztosít a magánszemélyek számára, amelyeket a nemzeti bíróságoknak védelemben kell részesíteniük. Ebben az ügyben tehát a nemzeti bíróságokhoz fordulhat.

[…]”

9 A felperes a 2006. április 5-i levelében arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy a 2006. március 24-i levelet úgy értelmezi, hogy a Stockholm városa által az SVB részére nyújtott finanszírozás vizsgálata alapján a Bizottság elutasította a panaszt, és a 659/1999 rendelet 13. cikke, valamint 4. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján az állítólagos támogatásokkal szemben kifogást nem tartalmazó határozatot hozott. A felperes kérte a Bizottságtól, hogy az említett rendelet 20. cikke alapján küldje meg neki e határozat egy példányát.

10 A Bizottság ezen ügyért felelős szervezeti egységének igazgatója 2006. április 28-i levelében (a továbbiakban a 2006. március 24-i levéllel együtt: a megtámadott levelek) a következőképpen válaszolt a felperesnek:

„EURÓPAI BIZOTTSÁG

Versenypolitikai Főigazgatóság

Állami támogatások 1.: Kohézió és verseny

[…] igazgató

Tárgy: a CP 178/2004. sz. ügy – az SVB AB javára nyújtott állítólagos állami támogatás

[…]

Hivatkozom a tárgyban megjelölt támogatásokra vonatkozó 2006. április 5-i levelére.

Mint azt a 2006. március 24-i levelemben kifejtettem, a Bizottság szervezeti egységei arra a következtetésre jutottak, hogy nem áll fenn elegendő alap, amely igazolhatná a panasza vizsgálatának folytatását. A svéd hatóságok által levélben és a megbeszélések során nyújtott információkból ugyanis az következik, hogy az Ön által sérelmezett intézkedések nem képeznek jogellenes állami támogatásokat.

Ezért nem áll módunkban, hogy – mint azt Ön a levelében kéri – a 659/1999 rendelet 20. cikke alapján bizottsági határozatot küldjünk Önnek.

[…]”

Az eljárás és a felek kérelmei

11 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. június 6-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

12 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalánál 2006. szeptember 1-jén nyilvántartásba vett beadványnyal a Bizottság az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-a szerinti elfogadhatatlansági kifogást emelt.

13 A felperes 2006. november 9-én benyújtotta az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatos észrevételeit.

14 Az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) 2007. március 15-i végzésével kimondta, hogy az elfogadhatatlansági kifogást az eljárást befejező határozatban bírálja el, a költségekről pedig nem rendelkezett.

15 2007. május 3-án a Bizottság előterjesztette ellenkérelmét.

16 A felperes 2007. június 28-i levelében a válasz benyújtásáról lemondott.

17 Mivel módosult az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetétele, az előadó bírót az első tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

18 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (első tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott.

19 Az Elsőfokú Bíróság a 2008. július 1-jei tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszaikat. Az Elsőfokú Bíróság felhívta a Bizottságot, hogy két héten belül nyújtson be bizonyos iratokat. A Bizottság ezeket az iratokat 2008. július 11-én benyújtotta. A felperes 2008. augusztus 6-i levelében észrevételeket tett ezekre az iratokra.

20 2009. január 23-án az Elsőfokú Bíróság a szóbeli szakasz befejezéséről határozott.

21 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el az elfogadhatatlansági kifogást, és nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak;

– semmisítse meg a megtámadott levelekben foglalt határozatot;

– kötelezze a Bizottságot az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindítására;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

22 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant vagy mint megalapozatlant;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A felek érvei

23 A Bizottság azt állítja, hogy a megtámadott levelek sem külön-külön, sem pedig együttesen nem minősülnek a Bizottság határozatának, következésképpen nem képeznek megtámadható aktust. Ezért a kereset elfogadhatatlan.

24 Először is, a megtámadott leveleknek nincs határozati tartalmuk. Az ítélkezési gyakorlat szerint, ha valamely közösségi intézmény – adott kérelemre válaszolva – levelet küld a címzettnek, ez nem elégséges ahhoz, hogy ezt a levelet az EK 230. cikk értelmében vett határozatnak lehessen minősíteni. A 2006. március 24-i levélben szerepel, hogy a Versenypolitikai Főigazgatóság hatáskörrel rendelkező szervezeti egységei – vagyis nem a Bizottság vagy a Bizottságnak a versenypolitikáért felelős tagja – jutottak arra a következtetésre, hogy nem folytatják a vizsgálatot. A 2006. április 28-i levél a felperes kérelmére adott válaszként kifejezetten hangsúlyozta, hogy nem létezett olyan bizottsági határozat, amelyet a felperessel közölni lehetett volna. A Bizottság nem alakított ki végleges álláspontot. A felperes egyébként a keresetlevelében többször is hivatkozik a Bizottság végleges álláspontjának hiányára. A megtámadott levelek arra irányultak, hogy tájékoztassák a felperest, hogy a Bizottság szervezeti egységei nem találtak elegendő alapot arra, hogy az ügyet érdemben elbírálják, illetve folytassák az állítólagos támogatás vizsgálatát. Az a tény, hogy

a Bizottság szervezeti egységei az átláthatóság érdekében ismertetik az ügyre vonatkozó álláspontjukat, nem zárja ki, hogy a megtámadott leveleket a 659/1999 rendelet 20. cikke értelmében vett tájékoztatásnak kelljen tekinteni.

25 A felperes azon érve, mely szerint nincs jelentősége annak, hogy az állítólagos határozatot milyen formában fogadják el, jelen esetben irreleváns, mivel a felperesnek azt kellene bizonyítania, hogy a megtámadott levelek a tartalmuknál fogva határozatnak minősülnek. Márpedig, mivel a megtámadott leveleknek a felperes helyzetére nézve nincs semmilyen joghatása, nem tekinthetők határozatnak. Ezenkívül a megtámadott levelek nem jelölnek meg jogalapot, továbbá azokat a Versenypolitikai Főigazgatóság szervezeti egységei, vagyis nem a Bizottság mint testület vagy a Bizottság erre felhatalmazott tagja küldte el, címzettjük pedig a felperes – és nem a Svéd Királyság – volt. Ezek olyan további körülmények, amelyek azt támasztják alá, hogy a megtámadott levelek sem külön-külön, sem pedig együttesen nem minősülnek a Bizottság határozatának.

26 A Bizottság másodszor azt állítja, hogy sem határozatot nem hozott, sem pedig végleges álláspontot nem alakított ki. A Bizottság a megtámadott levelekben nem utalt arra, hogy a 659/1999 rendelet 13. cikke vagy 4. cikke szerinti határozatot hozott volna. Az a tény, hogy a felperes a 2006. április 5-i levelében azt kéri a Bizottságtól, hogy küldjön neki határozatot, azt a bizonyítja, hogy a 2006. március 24-i levelet ő sem tekintette határozatnak. A 2006. április 28-i levél arra szorítkozott, hogy tájékoztassa a felperest, hogy semmilyen határozatot nem tudnak neki küldeni. E két levél, amelyek közül egyik sem képez határozatot, együttesen sem minősül határozatnak. A Bizottság azt állítja, hogy arra az esetre, ha az ügy jogellenes állami támogatásokra vonatkozna, a Bizottság a 659/1999 rendelet 4. cikke szerinti határozatok egyikét sem fogadta el, és azt sem állapította meg véglegesen, hogy a szóban forgó intézkedések létező támogatások lennének. A Bizottság szervezeti egységei az eljárás azon szakaszában fogalmazták meg álláspontjukat, amely megelőzi azt a szakaszt, amikor a Bizottságnak határozatot kell hoznia. Amennyiben a felperes burkoltan elismerni látszik a Bizottság cselekvésének hiányát, és úgy véli, hogy a Bizottságnak kötelessége lett volna eljárni, úgy intézményi mulasztás megállapítása iránti keresetet kellett volna indítania.

27 A Bizottság harmadszor arra hivatkozik, hogy csak az olyan kötelező joghatásokat kiváltó intézkedések minősülnek az EK 230. cikk szerinti keresettel megtámadható jogi aktusoknak, amely joghatások a felperes érdekeit jogi helyzetének lényeges módosításával érintik. A Bizottság határozatának hiányában a felperes jogi helyzetét nem módosíthatta a megtámadott levelek elküldése.

28 A felperes úgy véli, hogy a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani. Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a valamely panaszosnak küldött olyan levél, amely a Bizottság állami támogatások tárgyában kialakított végleges álláspontját tartalmazza, még akkor is határozatnak minősül, ha azt nem az érintett tagállamnak címezték. Az a nyilatkozat, mely szerint a Bizottság szervezeti egységei arra a következtetésre jutottak, hogy nem áll fenn elegendő alap, amely igazolhatná a panasz vizsgálatának folytatását, olyan végleges határozatnak minősül, amellyel a Bizottság megtagadta az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindítását, és amellyel lezárta az ügyet. A megtámadott levelek tehát az EK 230. cikk szerinti keresettel megtámadható jogi aktusokat képeznek.

29 A felperes azt állítja, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint annak megállapításához, hogy valamely aktus kötelező joghatásokat vált-e ki, következésképpen pedig megsemmisítés iránti keresettel megtámadható-e, ezen aktus tartalmát kell megvizsgálni. Annak, hogy a határozatot milyen formában hozták meg, nincs jelentősége. Márpedig a megtámadott levelek – akár külön-külön, akár együttesen – a Bizottság által a felperes panaszával kapcsolatban kialakított végleges álláspontot tartalmazzák, és hatással vannak a felperes jogi helyzetére. A felperes az állítólagos támogatásokban részesült társaság közvetlen versenytársaként a 659/1999 rendelet 1. cikkének h) pontja szerinti érdekelt félnek minősült volna, és megillették volna az EK 88. cikk (2) bekezdésében, valamint a 659/1999 rendelet 6. cikkében előírt eljárási garanciák, ha a Bizottság megindította volna a hivatalos vizsgálati eljárást.

30 A felperes szerint a Bizottság által a kereset elfogadhatatlanságával összefüggésben előadott valamennyi érv a megtámadott leveleknek kizárólag a formájára, nem pedig a tartalmára vonatkozik, és egyik sem releváns. Először is nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a leveleket a Bizottság Versenyjogi Főigazgatósága egyik szervezeti egységének igazgatója küldte el. Mivel a megtámadott levelek nem tartalmaztak olyan

fenntartást, amely egyértelművé teszi, hogy csak a feladójuk személyes véleményét juttatják kifejezésre, e leveleket úgy kell tekinteni, hogy azokban a Bizottság álláspontja jelenik meg, következésképpen pedig keresettel megtámadhatók.

31 Másodszor, a Bizottság nem állíthatja, hogy az a tény, hogy a megtámadott leveleket nem valamely tagállamnak címezték, azt bizonyítja, hogy azok nem képeznek bizottsági határozatot. A felperes emlékeztet arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti a panaszosnak címzett olyan levél, amely említést tartalmaz a Bizottság valamely állami támogatással kapcsolatos végleges álláspontjáról. Ha ez nem így lenne, a panaszos meg lenne fosztva minden olyan lehetőségtől, hogy vitassa a Bizottság által a panaszára vonatkozóan kialakított végleges álláspontot, a Bizottság pedig megkerülhetné a 659/1999 rendeletből eredő kötelezettségeit.

32 Harmadszor, az a tény, hogy a Bizottság megtagadta a határozat egy példányának a felperes rendelkezésére bocsátását, azt támasztotta alá, hogy a 2006. március 24-i levél a Bizottság végleges álláspontját képezte. Mivel a felperes nem tudott kiegészítő indokolást szerezni, az egyetlen jogorvoslati lehetősége az volt, hogy a megtámadott levelekben foglalt határozatot vitassa. Másfelől a felperes hangsúlyozza, hogy a megtámadott levelekben használt óvatos megfogalmazás azt sejteti, hogy a Bizottságnak olyan kétségei merültek fel a szóban forgó intézkedések minősítésével és a közös piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban, amelyek alapján meg kellett volna indítania a hivatalos vizsgálati eljárást. A Bizottság nem elégedett meg annak megállapításával, hogy nem áll fenn elegendő alap az ügy érdemben történő elbírálására, mint ahogy azt a 659/1999 rendelet 20. cikkének (2) bekezdése szerinti nem hivatalos tájékoztatás esetében tette volna. A megtámadott levelek tartalmából az óvatos megfogalmazás ellenére világosan kiderül, hogy a Bizottság egyértelműen és végleges módon állást foglalt a felperes panasza tárgyában.

33 Ezenkívül a megtámadott leveleket nem lehet előkészítő aktusoknak tekinteni, mivel a tartalmukból kiderül, hogy a Bizottság a panasz tárgyát képező támogatások vizsgálata keretében nem szándékozott további intézkedéseket tenni. Az állami támogatásokkal

összefüggésben a panaszosoknak biztosított eljárási garanciák teljesen értelmetlenné válnának, ha a Bizottság e garanciák alól csupán azon ténynél fogva mentesülne, hogy a határozataiban óvatos nyelvezetet használ.

34 Végül, jelen esetben el kell utasítani a Bizottság azon érvét, mely szerint határozat hiányában a felperesnek intézményi mulasztás megállapítása iránti keresetet kellett volna indítania. Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy nem lehet ilyen keresetet indítani abban az esetben, ha a Bizottság a panasz tárgyában világosan és határozottan állást foglalt. Mivel az EK 230. cikkben és az EK 232. cikkben egy és ugyanazon jogorvoslati lehetőség jut kifejezésre, a Bizottság állásfoglalását tartalmazó aktus az, amelyet vitatni lehet, következésképpen pedig a megsemmisítés iránti jelen kereset képezi a legmegfelelőbb eszközt.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

35 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, ha valamely közösségi intézmény a címzett által benyújtott kérelemre válaszolva levelet küld a címzettnek, ez nem elégséges ahhoz, hogy ezt a levelet az EK 230. cikk értelmében vett határozatnak lehessen minősíteni, lehetőséget biztosítva ezzel a megsemmisítés iránti kereset indítására (az Elsőfokú Bíróság T-277/94. sz., AITEC kontra Bizottság ügyben 1996. május 22-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-351. o.] 50. pontja, valamint a T-154/94. sz., CSF és CSME kontra Bizottság ügyben 1996. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1377. o.] 51. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-130/02. sz., Kronoply kontra Bizottság ügyben 2003. november 5-én hozott végzésének [EBHT 2003., II-4857. o.] 42. pontja).

36 A szintén állandó ítélkezési gyakorlat szerint csak az olyan kötelező joghatásokat kiváltó intézkedések minősülnek az EK 230. cikk szerinti keresettel megtámadható jogi aktusoknak, amely joghatások a felperes érdekeit jogi helyzetének lényeges módosításával érintik (a Bíróság 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 9. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-351/02. sz., Deutsche Bahn kontra Bizottság ügyben 2006. április 5-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1047. o.] 35. pontja, valamint a fenti 35. pontban hivatkozott Kronoply kontra Bizottság ügyben hozott végzés 43. pontja).

37 Annak megállapításához, hogy valamely jogi aktus vagy határozat ilyen joghatásokat vált-e ki, annak tartalmát kell megvizsgálni (a fenti 35. pontban hivatkozott Kronoply kontra Bizottság ügyben hozott végzés 44. pontja). Ezzel szemben a jogi aktus vagy határozat formája a megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósága szempontjából főszabály szerint lényegtelen (lásd ebben az értelemben a fenti 36. pontban hivatkozott IBM kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 9. pontját).

38 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy jóllehet az olyan határozatnak, amely a 659/1999 rendelet 4. cikke értelmében befejezi valamely támogatási intézkedés EK-Szerződéssel való összeegyeztethetőségének vizsgálatát, mindig az érintett tagállam a címzettje, az ilyen határozat tartalma megjelenhet a valamely panaszosnak címzett tájékoztatásban, még akkor is, ha az érintett tagállamnak nem küldtek ilyen határozatot (az Elsőfokú Bíróság T-182/98. sz., UPS Europe kontra Bizottság ügyben 1999. szeptember 30-án hozott végzésének [EBHT 1999., II-2857. o.] 38. pontja).

39 Elöljáróban fel kell idézni az állami támogatások tárgyában benyújtott panaszokra vonatkozó, a 659/1999 rendeletben foglalt szabályokat.

40 Amint a Bizottság a 659/1999 rendelet 10. cikke alapján megvizsgálta a feltételezett jogellenes támogatásra vonatkozó információkat, a jogellenes támogatásokat illetően ugyanezen rendelet 13. cikke azt a kötelezettséget támasztja vele szemben, hogy az e rendelet 4. cikke szerinti határozat meghozatalával zárja le az előzetes vizsgálat szakaszát.

41 A 659/1999 rendelet 4. cikke szerinti határozat elfogadásának lehetőségén kívül a Bizottságnak – ha feltételezett támogatásra vonatkozó információt hoznak tudomására – nincs más választása, mint hogy e rendelet 20. cikke (2) bekezdése második mondatának alkalmazásával tájékoztatja az érdekelt felet, hogy „nincs megfelelő alap az eset vizsgálatára” [helyesen: nincs elegendő alap arra, hogy az ügyben állást foglaljon] (a fenti 36. pontban hivatkozott Deutsche Bahn kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 43. pontja).

42 Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy annak mérlegelése során, hogy a panaszosnak az általa benyújtott panaszra adott válaszként küldött levél megtámadható aktust képez-e, az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott aktus tartalma alapján kell meghatároznia, hogy az a 659/1999 rendelet 4. cikke szerinti határozat-e, vagy csupán az ugyanezen rendelet 20. cikke (2) bekezdésének második mondata szerinti nem hivatalos tájékoztatásnak minősül (lásd ebben az értelemben a fenti 36. pontban hivatkozott Deutsche Bahn kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 44. pontját).

43 Így az állami támogatások tárgyában benyújtott panaszokra vonatkozó, a 659/1999 rendeletben és különösen annak 20. cikke (2) bekezdésében szabályozott eljárásból következik, hogy jóllehet a Bizottság köteles haladéktalanul megvizsgálni a feltételezett jogellenes támogatásra vonatkozó azon információkat, amelyeket valamely harmadik személy panasz keretében bocsát a rendelkezésére, nem köteles azonban minden egyes panasz vonatkozásában az említett rendelet 4. cikke szerinti határozatot hozni.

44 A Bizottság azon kötelezettsége, hogy a panaszra adott válaszként határozatot hozzon, csak a 659/1999 rendelet 13. cikke szerinti esetben áll fenn. Ugyanezen rendelet 20. cikke (2) bekezdésének második mondata akként rendelkezik, hogy a Bizottság a panaszos levélben történő tájékoztatására szorítkozhat abban az esetben, ha nincs elegendő alap arra, hogy az ügyben állást foglaljon. Ez az eset áll fenn többek között akkor, ha a 659/1999 rendelet 13. cikke azért nem alkalmazható, mert a panasz nem jogellenes támogatásra, hanem valójában létező támogatásra vonatkozik.

45 Annak megállapítása érdekében, hogy a jelen kereset elfogadható-e, azt kell megvizsgálni, hogy a megtámadott levelek lényegéből következik-e, hogy azokat a 659/1999 rendelet 4. cikke értelmében vett olyan határozatoknak lehet tekinteni, amelyeknek valójában az érintett tagállam a címzettje, és amelyek a felperes érdekeit jogi helyzetének lényeges módosításával érintik.

46 Először is a megtámadott levelek tartalmát kell megvizsgálni.

47 A Bizottság ezen ügyért felelős szervezeti egységének igazgatója 2006. március 24-i levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy úgy ítélte meg, hogy nem áll fenn elegendő alap a panasz vizsgálatának folytatására. Hangsúlyozta, hogy a panaszt alapos vizsgálatnak vetették alá.

48 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy amikor a Bizottság ezen ügyért felelős szervezeti egységének igazgatója a 2006. március 24-i levél harmadik bekezdésének első részében megjegyezte, hogy a „Stockholm card"-hoz és a szállodai szobafoglalásokhoz kapcsolódó tevékenységeket (a parkolóhelyek biztosítása kivételével) piaci feltételek mellett végezték, azt állapította meg, hogy e tevékenységek finanszírozása nem a panaszban sérelmezett szubvenciókból történt. Ezzel nem azt mondta ki, hogy a panaszban sérelmezett szubvenciók nem felelnek meg az ahhoz szükséges feltételeknek, hogy azokat az EK 87. cikk értelmében vett támogatásoknak lehessen minősíteni. Ezért a 2006. március 24-i levél harmadik bekezdésének ezen első részéből nem lehet levezetni, hogy a Bizottság azt állítaná, hogy a panaszban ennek kapcsán sérelmezett szubvenciók nem képeznek állami támogatásokat.

49 A Bizottság ezen ügyért felelős szervezeti egységének igazgatója ezt követően, a 2006. március 24-i levél harmadik bekezdésének második részében azt írta, hogy megállapítható volt, hogy az egyes parkolóhelyeknek az SVB általi ingyenes használata nem érinti a kereskedelmet, mindamellett pedig e támogatás – mivel már 1995 előtt, vagyis azt megelőzően részét képezte a „Stockholm card" keretében járó szolgáltatásoknak, hogy a Svéd Királyság 1995-ben az Európai Unióhoz csatlakozott – létező támogatást képezett. Az igazgató a 2006. március 24-i levél negyedik bekezdésében megállapította, hogy az SVB egyéb tevékenységei valószínűsíthetően az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokra vonatkozó rendelkezések hatálya alá tartoznak, abban az esetben pedig, ha a finanszírozásuk állami támogatásnak minősülne, e támogatást akkor is már jóval az 1995 előtti időkre visszamenően ugyanazon feltételekkel nyújtják, és létező támogatást képez. Ebből következik, hogy a Bizottság ezen ügyért felelős szervezeti egységének igazgatója – mivel úgy ítélte meg, hogy a panaszban sérelmezett támogatások létező támogatásokat képeznek – nem végzett alaposabb vizsgálatot az állami támogatásnak minősítést illetően.

50 Végül, a Bizottság ezen ügyért felelős szervezeti egységének vezetője összegzésként megállapította, hogy a panasz vizsgálata azt bizonyította, hogy a sérelmezett intézkedések létező támogatásokat, nem pedig jogellenes támogatásokat képeznek.

51 A Bizottság ezen ügyért felelős szervezeti egységének igazgatója a 2006. április 28-i, a felperes 2006. április 5-i levelére adott válaszként elküldött levelében emlékeztetett arra, hogy a panaszban sérelmezett intézkedések nem képeznek jogellenes támogatásokat, következésképpen pedig nem volt lehetőség arra, hogy a 659/1999 rendelet 20. cikke alapján határozatot küldjenek a felperesnek.

52 Ezért a 2006. április 28-i levélből, valamint a 2006. március 24-i levél tartalmából világosan következik, hogy a Bizottság az érintett tagállam által a rendelkezésére bocsátott információk előzetes vizsgálata alapján úgy ítélte meg, hogy a panaszban sérelmezett intézkedések nem képeznek a 659/1999 rendelet 1. cikkének f) pontja értelmében vett jogellenes támogatást. A Bizottság a megtámadott levelekben csak a felperes arról történő tájékoztatására szorítkozott, hogy az elsődleges és ideiglenes értékelésből az következik, hogy a panaszban sérelmezett támogatások az EK 88. cikk (1) bekezdése szerinti eljárás alá tartozó létező támogatásokat képeznek.

53 Másfelől meg kell állapítani, hogy még ha a Bizottság a 2006. március 24-i levél harmadik bekezdésének első részében azt is állapította volna meg, hogy a „Stockholm card”-hoz és a szállodai szobafoglalásokhoz kapcsolódó tevékenységeket a panaszban sérelmezett szubvenciókból finanszírozták, ez nem változtatna a Bizottság azon következtetésén, mely szerint e szubvenciók – mivel azokat 1995-nél régebb óta nyújtják – létező támogatásokat képeznek.

54 A megtámadott levelek tartalmából következik tehát, hogy a Bizottság azért nem adott helyt a panasznak, mert a szóban forgó támogatások létező támogatásoknak minősülnek.

55 Ezzel kapcsolatban a Bizottság a tárgyaláson nem állíthatta megalapozottan, hogy egyrészt nem tudta megérteni a megtámadott leveleket, másrészt pedig, hogy mivel a 2006. március 24-i levél csak homályos megfogalmazást tartalmaz, abból az következik, hogy a szervezeti egysége semmivel nem indokolta, hogy miért nem folytatja a panasz vizsgálatát.

56 Másodszor meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott leveleket – amennyiben azok a panaszban sérelmezett támogatásokat létező támogatásoknak minősítik – olyan határozatnak lehet-e tekinteni, amely a felperes érdekeit jogi helyzetének lényeges módosításával érinti.

57 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a létező támogatások esetében kizárólag a Bizottságot illeti meg a kezdeményezés joga (a Bíróság C-44/93. sz. Namur-Les assurances du crédit ügyben 1994. augusztus 9-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-3829. o.] 11. pontja). A létező támogatások folyamatos ellenőrzésének elvégzése érdekében a Bizottság részére biztosított hatáskör keretében a Bizottság panasz útján nem kényszeríthető arra, hogy olyan ajánlást intézzen a tagállamhoz, amelyben a 659/1999 rendelet 18. cikke alapján megfelelő intézkedéseket javasol (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-330/94. sz., Salt Union kontra Bizottság ügyben 1996. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1475. o.] 33–35. pontját).

58 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy ha a tagállam által szolgáltatott adatok ideiglenes értékelés keretében lehetővé teszik annak feltételezését, hogy a kérdéses intézkedések létező támogatásoknak minősülnek, akkor a Bizottságnak azokat az EK 88. cikk (1) és (2) bekezdésében meghatározott eljárás keretében kell kezelnie. Ellenben ha a tagállam által szolgáltatott adatok nem teszik lehetővé ezen ideiglenes következtetés levonását, vagy a tagállam e tekintetben nem szolgáltat semmilyen adatot, akkor a Bizottságnak ezen intézkedéseket az ugyanezen cikk (3) és (2) bekezdésében meghatározott eljárás keretében kell kezelnie (a Bíróság C-400/99. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2005. május 10-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-3657. o.] 55. pontja).

59 Másfelől hangsúlyozni kell, hogy a létező támogatások tárgyában alkalmazandó, a 659/1999 rendelet 17–19. cikkében szabályozott eljárás nem rendelkezik az érintett tagállamnak címzett egyetlen olyan határozatról sem, amelyet a Bizottság az előzetes vizsgálati szakasz végén fogadhat el.

60 Ebből következik, hogy a panaszos a Bizottsághoz benyújtott panasszal nem kényszerítheti a Bizottságot arra, hogy vizsgálja meg valamely létező támogatásnak a közös piaccal való összeegyeztethetőségét. Ha a Bizottság az elsődleges értékelés alapján úgy ítéli meg, hogy a panasz nem jogellenes támogatásokra, hanem létező támogatásokra vonatkozik, nem köteles a 659/1999 rendelet 4. cikke értelmében vett határozatot intézni az érintett tagállamhoz, és nem kényszeríthető az EK 88. cikk (1) bekezdése szerinti eljárás lefolytatására.

61 Jelen esetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a megtámadott levelekben arra a következtetésre jutott, hogy a panaszban sérelmezett támogatások létező támogatásoknak minősülnek. Ebből következik, hogy mivel a 659/1999 rendeletnek a jogellenes támogatásokra vonatkozó 13. cikke nem alkalmazható, a Bizottság nem fogadhatott el a 659/1999 rendelet 4. cikke szerinti határozatot. A felperes panaszára adott válaszként tehát nem tehetett mást, mint hogy a 659/1999 rendelet 20. cikkének (2) bekezdése alapján tájékoztatja a felperest, hogy nem volt elegendő alap arra, hogy az ügyben állást foglaljon.

62 Ráadásul a megtámadott levelekből kiderül, hogy a panaszban sérelmezett támogatások ideiglenes értékelése alapján a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az EK 88. cikk (1) bekezdése szerinti eljárás volt alkalmazandó, mivel létező támogatásokról volt szó. Ezért a felperes állításával ellentétben a megtámadott levelek nem minősülnek olyan határozatnak, amely megszünteti az eljárást azon az alapon, hogy e szubvenciók nem képeznek állami támogatást.

63 Ezenkívül – ellentétben a felperes állításával – a megtámadott levelek nem minősülnek az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindítása megtagadásának sem. Meg kell ugyanis állapítani, hogy a Bizottság eleve meg sem indíthatta ezt az eljárást, mivel az általa végzett elsődleges vizsgálat alapján kiderült, hogy a szóban forgó támogatások létező támogatásokat képeznek (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-47/91. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1994. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-4635. o.] 24. pontját, valamint a fenti 35. pontban hivatkozott CSF és CSME kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 49. pontját).

64 Hozzá kell tenni, hogy ellentétes lenne az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárás rendszerével az olyan álláspont, mely szerint, ha a Bizottság arról tájékoztatja a panaszost, hogy a panasza létező támogatásra vonatkozik, szükségképpen a 659/1999 rendelet 4. cikke szerinti határozatot fogad el. Az ilyen megoldás azzal járna, hogy ha a Bizottsághoz létező támogatásra vonatkozó panaszt nyújtanak be, a Bizottság köteles lenne megvizsgálni e támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségét. Mint azonban a fenti 57. pontban megállapítást nyert, az EK 88. cikk (1) bekezdése alapján kizárólag a Bizottságot illeti meg a létező támogatások folyamatos ellenőrzésére irányuló eljárás lefolytatása kezdeményezésének joga.

65 Következésképpen a Bizottság helyesen járt el, amikor – mivel úgy ítélte meg, hogy a panaszban sérelmezett támogatások létező támogatásokat képeznek – a 2006. április 28-i levélben jelezte, hogy nem áll módjában a 659/1999 rendelet 4. cikke szerinti határozat egy példányát megküldeni, mint azt a felperes a 2006. április 5-i levelében kérte.

66 Másfelől emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a létező támogatásokra irányuló program mindaddig továbbra is végrehajtható, amíg a Bizottság meg nem állapítja a közös piaccal való összeegyeztethetetlenségét (a Bíróság C-387/92. sz. Banco Exterior de España ügyben 1994. március 15-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-877. o.] 20. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-276/02. sz., Forum 187 kontra Bizottság ügyben 2003. június 2-án hozott végzésének [EBHT 2003., II-2075. o.] 48. pontja).

67 Az ítélkezési gyakorlatból következik az is, hogy ha a Bizottság úgy dönt, hogy valamely támogatással a létező támogatások folyamatos vizsgálata keretében foglalkozik, a jogi helyzet mindaddig nem változik, amíg az érintett tagállam esetleg el nem fogadja

a megfelelő intézkedésekre vonatkozó javaslatokat, illetve a Bizottság végleges határozatot nem hoz (a Bíróság C-400/99. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2001. október 9-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-7303. o.] 61. pontja).

68 Ezért a megtámadott levelek, amennyiben azok a panaszban sérelmezett támogatásokat létező támogatásoknak minősítik, nem rendelkeznek az olyan kötelező joghatásokat kiváltó határozat jellemzőivel, amely joghatások a felperes érdekeit jogi helyzetének lényeges módosításával érintik.

69 E következtetést nem vonja kétségbe a 2006. március 24-i levélben foglalt azon megállapítás, mely szerint a panaszban sérelmezett és a Bizottság által létező támogatásoknak minősített támogatások „mindenképp összeegyeztethető[ek] a közös piaccal". Egyrészt ugyanis – mint a Bizottság szintén e levélben megjegyzi – a panaszos arról történő tájékoztatásáról van szó, hogy a Bizottság jelenleg nem tervezi az EK 88. cikk (1) bekezdése szerinti eljárás lefolytatását, amelynek kezdeményezésére a fenti 57. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján kizárólag ő jogosult. Másrészt a fenti 66. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján e tájékoztatás nem vált ki olyan kötelező joghatásokat, amelyek a felperes érdekeit jogi helyzetének lényeges módosításával érinthetik.

70 Az eddigiekből következik, hogy a megtámadott leveleket a 659/1999 rendelet 20. cikkének (2) bekezdésében szabályozott olyan nem hivatalos tájékoztatásnak kell tekinteni, amelynek tartalma nem felel meg az ugyanezen rendelet 4. cikke értelmében vett határozatnak. Vagyis a megtámadott levelek nem minősülnek az EK 230. cikk szerinti megtámadható aktusnak.

71 Végül emlékeztetni kell arra, hogy az EK 87. és az EK 88. cikkből eredő tagállami kötelezettségek teljesítésének ellenőrzése során egymást kiegészítő és különböző feladat hárul a nemzeti bíróságokra és a Bizottságra. A nemzeti bíróság feladata védelemben részesíteni azokat a jogokat, amelyek az EK 88. cikk (3) bekezdésének utolsó mondatában megfogalmazott tilalom közvetlen hatályából eredően a magán-

személyeket megilletik. A nemzeti bíróság előtt tehát kereset indítható annak érdekében, hogy állapítsa meg valamely állami támogatás jogellenességét és rendelje el annak visszatérítését.

72 Ezért a jelen kereset elfogadhatatlansága nem fosztja meg a felperest annak lehetőségétől, hogy a szóban forgó támogatás jogszerűségét bírósági felülvizsgálatnak vesse alá. A nemzeti bíróságoknak ugyanis biztosítaniuk kell, hogy az EK 88. cikk (3) bekezdése utolsó mondatának megsértése esetén a nemzeti joguk szerinti valamennyi következmény alkalmazásra kerüljön, mind a támogatási intézkedések végrehajtására vonatkozó jogi aktusok érvényességét illetően, mind pedig az e rendelkezés megsértésével nyújtott pénzügyi támogatások visszatéríttetését illetően (a Bíróság C-354/90. sz., Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires és Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon ügyben 1991. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5505. o.] 12. pontja, valamint a C-199/06. sz., CELF és Ministre de la Culture et de la Communication ügyben 2008. február 12-én hozott ítéletének [EBHT 2008., I-469. o.] 41. pontja).

73 Másfelől elfogadhatatlan a felperes azon kérelme, hogy az Elsőfokú Bíróság kötelezze a Bizottságot a hivatalos vizsgálati eljárás megindítására, mivel az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a közösségi bíróság hatásköre az EK 230. cikkre alapított megsemmisítés iránti kereset keretében arra terjed ki, hogy a megtámadott jogi aktus jogszerűségét vizsgálja, és az Elsőfokú Bíróságnak nincs hatásköre arra, hogy meghagyásban kötelezze a közösségi intézményeket (a Bíróság C-5/93. P. sz., DSM kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4695. o.] 36. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-145/98. sz., ADT Projekt kontra Bizottság ügyben 2000. február 24-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-387. o.] 83. és 84. pontja).

74 Az eddigiek összességéből következik, hogy a kereset teljes egészében elfogadhatatlan.

A költségekről

75 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, ezért a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet mint elfogadhatatlant elutasítja.

2) Az Elsőfokú Bíróság az NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB-t kötelezi a költségek viselésére.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. június 9-i nyilvános ülésen.

Aláírások